

[Henrik Jensen.]

i denne Opfattelse stærkt af det Talmateriale, som fandtes i Anmærkningerne til det i forrige Rigsdagssamling forelagte Lovforslag, hvor det ganske tydeligt blev vist, at det økonomiske Omfang af det nu foreliggende Lovforslag fuldt ud svarer til de Udgifter, vore Hjælpekasseinstitutioner havde i Aaret 1926—27, saa denne økonomiske Ramme maa efter min Opfattelse ogsaa være tilstrækkelig i Fremtiden.

Ser man de enkelte Kommunetyper igennem og ser, hvilke Udgifter der er afholdt indenfor disse, og sammenholder dem med de Udgifter, der nu kan afholdes efter det foreliggende Lovforslag, forekommer det mig, at her maa være tilstrækkelige Midler indenfor de enkelte Kommunetyper. Nu skal jeg ganske vist indrømme, at Udgifterne til Hjælpekasseformaal kan være meget forskellige indenfor de forskellige Kommuner, og kan man finde Ændringer paa dette Punkt, som i nogen Grad kan imødekomme denne Forskellighed, uden at man derved udvider den økonomiske Ramme i sin Helhed, vil der sikkert under Udvalgsbehandlingen ikke være noget i Vejen for at imødekomme saadanne Ønsker, men som Helhed mener jeg, at de økonomiske Rammer er tilstrækkelige.

Noget, man ogsaa drager stærkt til Felts imod, navnlig fra socialdemokratisk Side, er de fastsatte Maksimalbeløb. Det er nu min Opfattelse, at det frie Skøns Princip, saaledes som vi har haft det i vor nuværende Hjælpekasselov, ikke er holdbart i Længden. Det har Tiden vist. Efter alt, hvad der foreligger — den højtærede Indenrigsminister nævnte et Eksempel fra Esbjerg, der kan nævnes mange flere, om man vil, men det skal jeg ikke beskæftige mig med —, er det blevet vist i tilstrækkelig Grad, at det ikke er holdbart i Længden ubegrænset at have det frie Skøns Princip raadende indenfor Hjælpekasselovgivningen, og at det kan være til stor Fare for en fornuftig, kommunal, økonomisk Forvaltning.

Naar endelig den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti siger, at han tager Afstand fra den Nedsikringstendens, der ligger i Lovforslaget, vil jeg deroverfor hævde, at der ligger ikke nogen Nedsikringstendens, hvis man da vil bestræbe sig for at lade vor Hjælpekasselovgivning bevæge sig paa de Omraader, hvor den naturligt hører hjemme. Der ligger kun dette, at man vil ikke have ind under Hjælpekasselovgivningen saadanne Omraader, som ikke hører hjemme der, og som kan henvises til

andre, mere forsikringsmæssige Former. Jeg tror, at man under Udvalgsarbejdet vil komme til at indrømme, at naar man blot holder vor Hjælpekasselovgivning indenfor de Omraader, hvor den oprindeligt var tænkt at skulle virke, vil det foreliggende Lovforslag ogsaa være tilstrækkeligt til at imødekomme de Krav, som i Fremtiden kan stilles til en Hjælpekasselovgivning.

Hækkerup: Den højtærede Minister hævdede, at Meningen med Lovforslaget var, at man fremdeles vilde forskaane alle værdigt trængende fra at skulle søge Fattigvæsenet, men, føjede Ministeren saa til, det er Forvaltningsformerne, det er galt med. Jeg vil heroverfor bestemt sige, og det kan dokumenteres med rene Tal, at naar man ser paa Tallene med Hensyn til Arbejdsløsheden, med Hensyn til Hjælp, der tidligere blev ydet paa andre Lovgivningsomraader, og med Hensyn til Hjælpekassehjælp, vil der, hvis dette Lovforslag vedtages, og hvis ikke de økonomiske Forhold og Erhvervsforholdene forandre sig ganske væsentligt i de kommende Aar, blive Tusinder af hæderlige og værdige trængende, der bliver nødsaget til at søge Fattigvæsenet, fordi der ingen andre Udveje findes. For Forvaltningsformernes Rigtighed i alle Landets 1400—1500 Kommuner kan jeg naturligvis ikke garantere. Jeg kan i nogen Grad garantere derfor for den Bys Vedkommende, jeg selv repræsenterer. I den By er Hjælpekassebestyrelsen ingenlunde ødsel. Man har holdt de fattige og trængende nede paa et Minimum af Hjælp til Opretholdelse af Livet Sommeren igennem, og til Trods derfor og til Trods for, at vi i denne Kommune kun har forholdsvis faa fattige i Sammenligning med, hvad man har i mange andre Kommuner, vilde en Hjælpekassehjælp af samme Størrelse som den, der kan ydes ifølge det foreliggende Lovforslag, alligevel være opbrugt i Løbet af 7 Maaneder, saa at der intet blev tilbage til Vinteren.

Den højtærede Minister sagde, at i København kan man efter dette Lovforslag bruge lige saa mange Penge til Hjælpekassehjælp, som man for 7—8 Aar siden kunde bruge i hele Landet. Men det beviser jo ingenting, for i 1920 havde man en Række andre sociale Love, der aflastede Hjælpekasserne. Den højtærede Minister synes at mene, at der hos Hjælpekassebestyrelserne Landet over er en Tendens og Lyst til at give Penge ud til Hjælpekassehjælp, uden at der er Trang dertil. Noget saadant foreligger aldeles ikke; det